

A.A. mod Schweiz (sag nr. 251/2004 af 20. november 2006)

Sagsfremstilling:

Den iranske statsborger A.A. indrejste i Schweiz i juli 2000, hvor han søgte asyl. Han henviste til, at han ikke selv havde haft politiske aktiviteter i Iran, men gentagne gange var blevet forfulgt af de iranske myndigheder på grund af familiens politiske aktiviteter imod ayatollah Khomeinis styre. I 1991 blev klageren fængslet for uddeling af skrifter. Han var tilbageholdt i to år og blev under tilbageholdelsen mishandlet med et barber-blad. Hans fætter blev henrettet af regimet. I 1993 blev klageren løsladt, hvorpå han aftjente sin værnepligt i to år. Han blev flere gange tilsagt til at møde i revolutionsdomstolen på grund af sine familiemedlemmers politiske aktiviteter. I februar 1996 fik han et pas og forsøgte at udrejse til Tyrkiet, hvilket ikke lykkedes, og han vendte derfor tilbage til Teheran, hvor han i april 1996 blev tilsagt til revolutionsdomstolen og udspurgt om sit forsøg på udrejse og om sine familiemedlemmer. I maj 1996 blev han idømt seks måneders fængsel, suspension i to år, 60 piskeslag og en treårig kautionsforpligtelse. I september 1999 udrejste han illegalt af Iran og ankom til Schweiz i juli 2000. Han deltog i demonstrationer i Schweiz arrangeret af iranske flygtninge. De iranske myndigheder var bekendt med disse aktiviteter. I juli 2000 fik han afslag på asyl, og i juni 2004 fik han endeligt afslag på asyl. De schweiziske myndigheder lagde vægt på hans troværdighed og henviste til uoverensstemmelser og divergenser i hans forklaring.

Påstanden:

A.A. gjorde gældende, at der var vægtige grunde til at antage, at han ved en tilbagevenden til Iran ville blive udsat for tortur, hvilket ville udgøre en krænkelse af artikel 3. Han henviste til, at han tidligere havde været udsat for tortur, at hans fætter var blevet henrettet, samt at hans egne aktiviteter uden for Iran og hans illegale udrejse var afgørende faktorer, som støttede en omgørelse af beslutningen om udsendelse til Iran.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke klageren medhold i hans klage. Komitéen bemærkede, at klagerens påstand om, at han var i risiko for tortur ved en tilbagevenden til Iran, var baseret på det faktum, at han angiveligt havde været tilbageholdt og tortureret i perioden 1991-93, hvorefter han blev chikaneret af myndighederne, hovedsageligt på grund af hans families politiske aktiviteter, samt at han i Schweiz havde deltaget i aktiviteter rettet mod det nuværende iranske regime (præmis 7.5).

Komitéen fandt ikke, at klager havde godtgjort, at hans families politiske aktiviteter havde været af så stor betydning, at han stadig ville være i de iranske myndigheders søgelys i dag. Komitéen fandt endvidere ikke, at han havde fremlagt tilstrækkeligt bevis for, at hans deltagelse i demonstrationer organiseret af iranske flygtninge i Schweiz eller hans illegale udrejse af Iran, var faktorer af så afgørende betydning, at det kunne føre til, at han måtte anses for at være i personlig risiko for at blive udsat for tortur, hvis han blev sendt tilbage til Iran (præmis 7.6). Komitéen fandt herefter, at klagerens udsendelse til Iran ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3, henset til den tid, der var forløbet siden den angivelige tortur fandt sted, samt henset til uoverensstemmelserne i hans forklaring, som han ikke havde kunnet redegøre fyldestgørende for, samt især det forhold, at han ikke havde været engageret i vedvarende politiske aktiviteter hverken i Iran eller Schweiz (præmis 7.7).